

за въ прѣспирнѣхъ съ старый-тъ си пріятель; но, за защитѣ-тъ на основнѣ-тъ истинѣ, тази прѣспирня была потрѣбна.

Въ Шмалкалденъ, прѣвъ Февруарій, 1537, Лутеръ ся разболѣлъ ужасно отъ камыкъ въ мехуръ-тъ. Обаче, той пооздравиль, и ся почувствовуваль силенъ да искаже еднѣхъ мощнѣхъ проповѣдь въ Недѣлѣхъ-тъхъ прѣдъ едно грамадно множество; но отъ това той станѣлъ по-злѣ, и цѣлѣхъ седмицѣхъ страдалъ отъ лютѣхъ болкѣхъ. Лѣкари-тѣ, които были повыкани, “ми дадохъ лѣкъ,” казалъ той по-послѣ, “като да бѣхъ нѣкой голѣмъ волъ.” Положеніе-то му на гледъ было отчаянно.

Съ смърть прѣдъ очи, Лутеръ мыслиль за най-голѣмый-тъ си врагъ — Папѣ-тъхъ, и молилъ ся щото Папа-та и той да застанѣтъ двама прѣдъ сѣдъ-тъхъ Божій. Електоръ-тъхъ, трогнѣтъхъ дълбоко, стоялъ при постелкѣ-тъхъ му, и много ся загрыжилъ да не бы съ смърть-тъхъ му да пропадне слово-то Божіе. Лутеръ го утѣшаваль като му казваль, че имало мнозина вѣрни людіе, които, съ Божій-тъхъ помощъ, ще да станѣтъ яка стѣна на истинѣ-тъхъ; но той не можаль да скрие отъ него страхуваніе-то си, че, когато умре (Лутеръ), разногласія ще изникнѣтъ даже и между сътрудницы-